

Pasqual Alapont Ramon (Catarroja, 1933) je diplomiral iz geografije in zgodovine na Univerzi v Valenciji. Delal je kot prevajalec in lektor pri različnih založbah ter pri reviji *Le Temps*, prav tako na Politehnični univerzi v Valenciji. Od leta 1995 do 1997 je bil glavni urednik pri založbi Bromera. Njegova poklicna pot obsega pisanje in delo v gledališču, bodisi v vlogi urednika, prevajalca, romanopisca, bodisi dramaturga, igralca, režiserja. Je avtor dramskih besedil, ki so dobila več nagrad: *To je bilo in ni bilo* (1993), *Currículum* (delo je napisal v sodelovanju s Carlesom Alberolo, avtorja sta predstavo tudi režirala in zanjo dobila nagrado les Arts Escèniques za najboljše besedilo leta 1996), *Potovanja Marca Pola* (1996), *Beatrici* (1996), lutkovna predstava *Alicia* (1997), *Tri turobne travme* (1998), *Teorija o tem* (2002), *Bultaco 74* (2004). Za otroke in odrasle piše tudi prozo.

Do dna

KEREJA: Še bolj pa ga sovražim zaradi tega, kar je naredil iz tebe, veš?

SCIPIO: Ja, naučil me je, da moram vedno zahtevati vse.

KEREJA: Ne, Escipió, iz tebe je naredil obupanca. In spraviti v obup mlado dušo, je zločin, ki je hujši od vsega, kar je kdaj storil. Prišežem ti, da je to dovolj, da ga bom ubila od jeze.

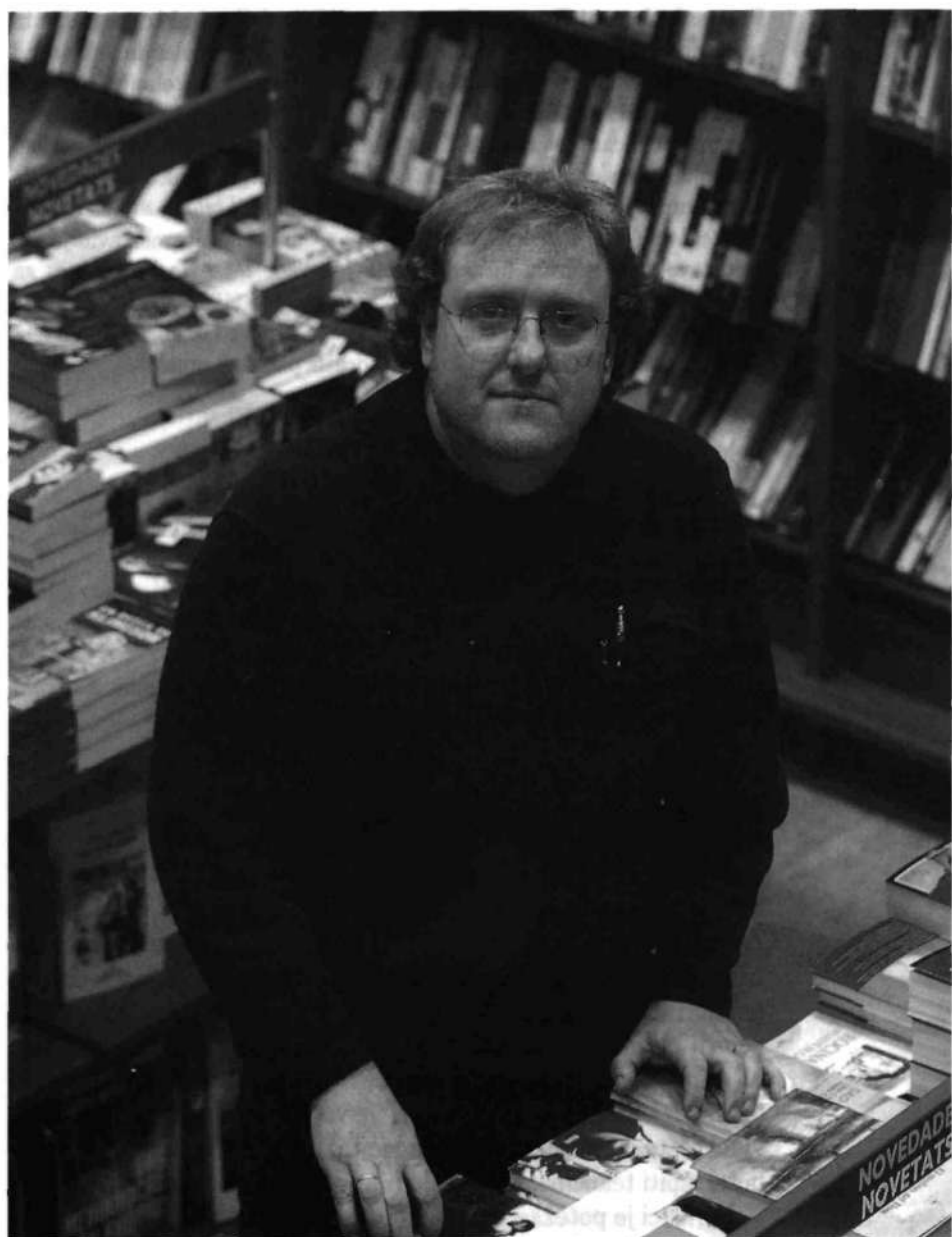
Albert Camus, *Kaligula*

Mulec se predstavi

(odlomek iz romana)

Že petnajst let se je Maurici Safont trudil, da bi se navadil na trpek okus konjaka. Zavrtel je kozarec, da je alkoholna tekočina nekajkrat zakrožila, potem je sedel na rob naslanjača, roko je položil na mizo in pogoltnil požirek žganja, kot bi šlo za zdravilo. Ni se mogel zadržati, da pri tem ne bi skremžil obraza, kot bi tudi to bilo del obreda, ki ga je izvajal že več kot desetletje. V mislih je videl očeta, ki je imel ob tem vedno tako divji izraz, kot bi ne samo hotel izpiti tekočino, ampak da namerava zgristi steklo.

Maurici je potežkal zavoj, ki ga je le pred nekaj trenutki vzel iz železne blagajne, in ga odprl. Bil je prevezan z rdečo vrvico, v notranjosti je odkril zvezek s trdimi platnicami in zapečateno pismo, označeno z začetnicami CMS. Na naslovni strani je prebral z roko zapisan stavek. Pisava je bila nedvomno očetova: "odprite ga šele petindvajset let po moji smrti". Maurici je zavzdihnil. Truplo Claudia Marie Safonta so pokopali pred šestimi urami, urednika pa so našli z raztreščeno glavo v

PASQUAL ALAPONT RAMON

jedilnici komaj tri dni pred tem, bil je napol gol in je ležal zgrbljen kot marioneta s spuščeni vrvicami sredi luže krvi. Obšel ga je srh. Pred seboj je imel očetovo fotografijo, posneto pred nedavnim po končani partiji tenisa, na obrazu mu je plesala tista vrsta navihanosti, ki je kazala, da ima zagotovo nekaj za bregom, postavljaško je razkazoval svoje še vedno privlačno telo petinpetdesetletnega moškega.

Maurici se je pogreznil v naslanjač in položil noge na mizo. Ponovno je vzel grenko zdravilo in se stresel od gnusa. Med stokanjem in mlaskanjem je zlomil pečat in odprl pismo. Že prvi stavek ga je tako pretresel, da se je zdrznil v čisto fizičnem smislu, kot bi pogoltnil rezko tekočino, nekaj podobnega, kot bi mu oster konjak zašel v nosno votlino:

– Vem, da boš moj dnevnik prebral prezgodaj, mulec, je pisalo na listu.

Kot bi ga nekaj pičilo, se je Maurici zravnal in obrisal sled prahu, ki so jo čevlji pustili na mizi. Izjava mu je odzvanjala v mislih, kot je ne bi samo prebral, ampak res slišal, kot bi ga Claudi Maria Safont presenetil od zadaj in mu primazal zaušnico. Oče ga je dobro poznal. Obraz na fotografiji, obkrožen z belimi lasmi, ki so bili le tu in tam večje pobarvani v črno, ga je z izrazom neutrudnega zapeljivca zasmehoval: "Fantiček, goljufal si, ujel sem te na delu, vidiš, da si čisto navaden pobalin." Počutil se je, kot bi ga ujeli pri prekršku, pa saj je bilo vedno tako, kadar koli je govoril z njim; niti očetova smrt ni mogla izbrisati tega zoprnega občutka.

"No, saj je vseeno," je pisalo v nadaljevanju, "če boš tole sploh kdaj bral, pomeni, da me je razneslo kot prepoln sod in mi bo torej tudi čisto vseeno. Dnevnik sem pisal v letih '85 in '86, približno leto dni, potem pa sem se naveličal, nekega dne sem preprosto prenehal pisati, enako kot sem nekoč začel, brez vsakega vzroka. Tukaj postaviva piko. Ne išči nobene druge razlage, začel sem, ne da bi prav vedel zakaj, in ga enako končal. Včasih sem pomislil, da bi ga vrgel v ogenj, čeprav moram hkrati odkrito priznati, da sem se temu namenu naravnost predajal, ker sem vedel, da tega ne bom nikoli storil, bil sem kot otrok, ki se v mislih predaja sadističnim željam in si predstavlja, da se bo z njim zgodilo nekaj groznega, samo, da si hkrati lahko umišlja, kako ga bo nekdo potem potolažil. Večkrat sem se med prebiranjem dnevnika zadovoljno namuznil, ker sem odkril, kako se junaki zgodbe starajo. Njihov portret je bil kot portret Doriana Graya in mi je omogočil, da sem se spomnil, kako so se za njihovimi navidez prijaznimi dejanji vedno skrivali hudobni nameni popadljivih zveri. Čeprav do njih ne čutim nobene zamere. Jaz sem se namreč tudi uklonil zakonu džungle, priznati je treba svetohlinstvo, saj nas nič ne more bolje predstaviti.

Kdo bi vedel, mogoče ti bo celo koristilo, če boš zapiske prebral prezgodaj. Imej jih kot neke vrste poročila o upravljanju, ki naj ti pomaga voditi založbo, kot vse tiste nasvete, ki jih nisem znal, ki jih nisem zmogel ...

Ah, preberi jih kakor hočeš. Če sva odkrita, oba veva, da nimaš potrebne trdnosti za založnika, mogoče nimaš trdnosti za nobeno stvar, torej je najboljša, da podjetje prodaš in živiš od naložb. Princa se ne da ustvariti, naj za njegovo

ustoličenje predvidijo še toliko zakonov. Ni treba biti jezen, ravno nasprotno: če boš izvedel resnico, boš postal močnejši, sprejmi jo torej in potegni iz nje vse, kar moreš. Pozabi na neumno razneženost, to pristaja samo tvoji materi. Nič me ne bi presenetilo, če bi hotela zdaj, ko sem jaz umrl, priti spet malo pomešat k nam. Če bi bil ded še živ ... Oh, stari jo je imel dobro pod kontrolo. Nekega dne me je poklical k sebi in mi rekel: "Zet, ne dovoli, da tale nuna stopi v mojo pisarno, smrdi po svečah, tristo hudičev."

In ko že govoriva o svečah, da ne bi slučajno bilo kakšne maše. Zagotovo bo hotela uprizoriti zadušnico ali kaj podobnega. Nič takega. Povej ji, da je z ločitvijo izgubila vsako pravico do mene. Naj tiho moli, to je vse, to jo bo potolažilo, mislila bo, da je rešila mojo dušo, da me je končno premagala.

Glede podjetja pa, če se boš končno odločil za neumnost in ga prodal, se pogovori z Glòrio in z Eduardom. Oba sta bila moja desna roka, kot se temu reče. Glòriji lahko približno toliko zaupaš kot anakondi, zvijati se zna kot mlada mačka, toda kljub temu ni neumna. Z mano je od vsega začetka in založba je zanjo kot lastni otrok. Preveč svojo jo čuti, bi rekel. Po drugi strani pa ne pozabi, da je bil Eduard zate krušna mati. Nedvomno je on tisti, h komur se lahko zatečeš, če te bo strah, če bi se rad razjokal. Zagotovo ti ne bo znal pojasniti ničesar, ampak potolažil te pa bo.

Nič drugega ti ne bom povedal, Maurici. Saj nikoli nisem vedel, kako naj se pogovarjam s tabo. S tvojo materjo sva se ob ločitvi brez besed sporazumela, ni bilo treba razpravljati. Založba bo moja, ti pa njen. No, dobila je tudi hišo, lep kupček delnic državne telefonske družbe in sto tisoč pezet mesečno.

So stvari, ki so me vedno silile na bruhanje, toda molčal sem, zato zdaj nimam pravice, da bi sploh kaj zahteval. Prav nič mi ni do tega. Odrekel sem se ti po lastni presoji takoj, ko si se rodil, dojenčki me niso nikoli privlačili, zame nisi bil drugega kot tujek. To te je najbrž bolelo, ampak ti nisi nič kriv. Vsekakor si vedno pripadal njej, tvoji materi torej. Spomnim se, ko smo te vpisali v tisto šolo za bogataške otroke, ko si bil star štirinajst let ... Šla sva na pogovor z ravnateljico, bila je kot pomečkana figa, ki je sicer živela na ulici Salamanca, a je govorila, kot bi imela razmehčano čeljust.

– Iz Mauricia bomo tukaj naredili osebnost, primerno za voditelja, nama je rekla, kot bi recitirala na pamet naučeno besedilo. Obnašala se je, kot bi hotela prekrižati roke in zaprositi nebo, naj usliši njeno prošnjo. Meni pa si se zdel tako nebogljjen, tako neodločen, da se nisem mogel zadržati in sem jo vprašal:

– To torej pomeni, da boste iz njega naredili brezobzirneža?

Skoraj se je razblinila pred mojimi očmi, tvoja mati pa se je delala, kot bi me ne poznala, in sicer na zelo očiten način, kot bi bil jaz pasji iztrebek, ki si ne zasluži druge pozornosti, kot je ta, ki je potrebna, da ga ne pohodiš.

– Seveda ne, je odgovorila polizanka, mi ...

Vskočil sem ji v besedo, hotel sem takoj razčistiti stvari:

– Veste kaj, mene že ni treba slepiti s pridigami, ki so primerne za spovednico. Zdi mi, da za milijon pezet na mesec že lahko zahtevam, da iz njega naredite barabo, ali ne?

Mogoče bi se takrat moral bolj boriti zate, ampak sem popustil. Na nekaj drugega sem mislil v tistem trenutku, veš. Ko si pred desetimi leti prišel v službo k meni, je bila napaka že storjena. Priznam, uspelo jim je, da so iz tebe naredili takšnega vodjo, kot si jih predstavljamo v lepi prihodnosti. Nikoli nisem vedel, kako naj govorim s tabo, zdelo se mi je, da se boš kar razkrojil, tristo hudičev. Dobro. Nikoli nama ni uspelo vzpostaviti iste valovne dolžine. Pa kaj bi to? Sin tvoje matere si, ni dvoma.”

Pismo se je na tem mestu končalo, datum je kazal, da je bilo napisano nekaj mesecev pred tem, zadnji stavek pa je bil tako oster kot usmiljenje rablja. Maurici je list trikrat prepognil, dobro pogladil vsak pregib, in ga pustil na mizi. Ničesar novega ni izvedel, nobenega dodatnega motiva ni našel v njem, da bi očeta še bolj sovražil. Jeze, ki jo je kuhal dolga leta, se je sčasoma nabralo že za zvrhano mero.

Pogledal je na uro. Eduard in Glòria bosta vsak trenutek tukaj. Poklical ju je ravno zato, da bi se z njima pogovoril o prihodnosti založbe. Načeloma je nameraval prodati vse svoje delnice (na tržišču so ravno cveteli prevzemi in onadva, ki sta tudi imela nekaj delnic, sta zagotovo vedela, če se je že oglasil kdo, ki bi jih hotel kupiti), toda zdaj, ko je prebral očetovo pismo, ga je motilo, da je tudi on predvidel to možnost. Mogoče ni bilo samo naključje, ampak ga je oče res poznal. Ali pa je šlo za zvijačo, da bi ravno zaradi ključavnosti na koncu ostal v založbi, da bi v poslu videl izziv. Navsezadnje se je že dvajset let trudil, da bi se navadil konjaka, samo, da ne bi zaostajal za njim. Ko je bil še najstnik, je Claudi Maria Safont postavil pred sina dva kozarca in mu hudomušno zabrusil: “Kaj staviš, da ga ne moreš izprazniti do dna kot jaz, mulec?” In od tistega trenutka dalje se je trudil, da bi se nanj navadil, s takšno trmo, da jo je bilo mogoče razložiti samo kot maščevalnost ali početje popolnega bedaka.

Razumel je poduk. Vsaj zdelo se mu je tako, zato je bil previden, da bi ne storil spet vsega po pričakovanjih in ga zadovoljil, čeprav je bil on zdaj že mrtev. Le kakšne namene je imel oče z njim? Maurici se je dotaknil dnevnika, platnice so bile ovite v hrapav papir v barvi čičmaka¹, ki se je lepo ujemal s prefinjenim okusom lastnika založbe, gospoda Safonta. Založniško podjetje je bilo smisel njegovega življenja, ko se je s pomočjo poroke *povzpel* na mesto direktorja, kot so govorili hudobni jeziki v stroki: Claudi se je tako dobro znašel v družini, da ga je tast kmalu postavil na najvišje mesto in mu celo po zelo ugodni ceni prodal velik zalogaj delnic. Stari, Mauricijev ded, Gustau Sirvent je bil zelo zadovoljen, da je staknil nekoga, ki mu je bil kos, ki je bil enako brezobziren kot on sam. Ravno zato Maurici ni mogel razumeti, zakaj

¹ Čičmak (*Zizypus jujuba*), užitna rastlina toplih krajev. Plodovi so po obliki podobni dateljnu ali oljki, meso je blede rumeno in prijetnega okusa (op. prev.).

mu nekdo, ki je bil sposoben storiti kar koli za založbo, zdaj predlaga, naj se je tako nepremišljeno znebi. Ponovno je segel po kozarcu s konjakom, s to gnusno pijačo, na katero se ne bo nikoli navadil.

Začutil je skušnjavo, da bi zvezek zažgal, a bila je iste vrste kot pri očetu, zadržal se je, ker je bil preveč jezen nanj, ker je bila radovednost močnejša. Do sestanka je bilo še nekaj časa, z brezbriznostjo, s katero je hotel prikriti željo po razkritju skrivnosti, je odprl zvezek.

30. marca 1985

Glòria mi je povedala, kaj misli o *Zgodbah s strehe* Octavia Ridaure. Kot vedno je bilo njeno poročilo odločno in jasno:

– Ti misliš, da kaj takega lahko objavimo? je vprašala.

Kadar uporabi izraz "kaj takega", zveni očitajoče, tako poln gnusa, kot bi ji na zapestju bingljala podgana, obešena za rep, kar seveda odločno in jasno pomeni, da je knjiga navadno sranje. Sranje, drek, izloček, vedno ima usta polna žalitev, kot bi bil avtorjev namen zgolj ta, da užali ravno njo, kot bi napisal knjigo samo zato, da bo ona zapravljala svoj čas. Njena literarna ocena ne pozna ugovorov in je ni mogoče z ničimer podkupiti, to je tisto, kar mi je pri njej najbolj všeč, da se ni z nikomer pripravljena poročiti, celo z Octaviem ne, za katerega vem, da jo je že nekajkrat podrl.

– To je največji drek, kar sem jih kdaj prebrala. Kaj si pa misli, da je, novi Thomas de Quincey? Koga pa zanima, da je kadil travo, medtem ko je poslušal Brahmsov koncert? Kaj se to pravi, o koncertih govori, koga bi pa rad vlekel za nos, tale nadutež!

Poskusil sem jo pomiriti.

– Napisal je, da kadi travo?

– No, temu se tako reče, je odgovorila vsa iz sebe. Če bi ga trava vsaj navdahnila, potem bi mu še oprostila, ampak saj ne piše drugega kot neumnosti, stokrat prežvečene stvari ... Da ga boli noga, da ga ... Si predstavljaš, šest strani je porabil, da bi povedal vse v zvezi z nesrečo, tako da si na koncu ne želiš drugega, kot da mu jo končno že odrežejo. Nič se ne zgodi. Nič!

Nisem vedel, kaj naj ji odvrnem. Zelo pogosto se zgodi, da pisatelj, ko doseže določen ugled, začne poročati z vsemi podrobnostmi o svojih lastnih doživetjih, zdi se mu, da je pomembno povedati, kako je, čeprav je že legel v posteljo, vstal, da prebere pesem in da se je zaradi prebranega vse spremenilo, da ne bo nikoli več isti, da se je nekaj spremenilo v toku celotne svetovne književnosti. Veliko knjig je polnih tako imenovanih enciklopedičnih navedkov, ki ne govorijo o ničemer, ki hočejo biti poetični, ki hočejo biti dvoumni, a le namigujejo na sledi, ki naj bi vzbudile zanimanje preučevalcev, toda če pogledaš les pod prvo plast, niso drugega kot izpiljena tehnika, čista retorika. Glòria je vedela, za kaj gre, ampak njen odziv navsezadnje ni bil drugega kot prav tako narejena poza.

– Poglej, kaj je napisal tule: "Nikomur še ni uspelo razkriti, kaj se skriva za kozmično privlačnostjo Hölderilna." Naj to razumem, kot da je to uspelo edinole njemu? Da je edini na svetu, ki ga je razumel? To ne pomeni nič. To so prazne marnje, saj vidiš, ne? Prazne marnje! In kaj za vraga pomeni kozmična privlačnost?

– Hm ... Kokoš?

– Svinja si, Claudi.

Glòria danes res ni bila dobre volje. Dal sem ji prav, ni se mi ljubilo pregovarjati še naprej, saj je na koncu vedno ona tista, ki dobi partijo.

– Kaj naj pa po tvojem mnenju storim? sem jo vprašal.

– Reci mu, naj si ga vrže na roko.

To je tisto, česar ne bom nikoli storil, sem pomislil: naj pošljem k vragu nekoga, ki obvladuje univerzo, kontrolira antologije, je sestavni del kritike ... Saj se mi še ni zmešalo!

– Veže me tihi dogovor z njim, sem se izmaknil.

– Torej ga boš objavil?

– Saj je dobro napisano?

Glòria se je zdaj prvič sprostila:

– A misliš s tem, če nima pravopisnih napak?

V našem poklicu je vse polno pedantnih nadutežev, nikogar ne poznam, ki mu ne bi bilo všeč, če ga hvalijo in tako je tudi Glòria končno sprejela ponujeno premirje:

– Kdor plača, odloča, je odgovorila, kot bi je vsa zadeve niti malo ne brigala. Spremenila je temo pogovora in dodala:

– Kaj pa ti, Claudi, a ti tudi rabiš, da te malo pokrtačjo?

– Kaj?

Zagotovo je bil moj "kaj" preveč nedolžen, krhek, odkritosrčen, izdahnili sem ga s tako odkritostjo, kot je nihče več ne pričakuje. Česa takega nisem pričakoval, kaj hočeš. Glòria se mi je približala in pri tem zibala z boki, tako da naju ni več ločevala miza, ki je bila prej med nama, porinila je vrtljiv stol proč in se spustila na kolena. Ni bilo prvič, da je storila kaj takega, vedno je prišlo iznenada kot nekakšna fiziološka potreba brez erotične predigre.

Nenadoma je potegnila zadrgo navzdol (pustil sem ji, brez upiranja) in odprla razporek. Sedeč položaj in nepričakovanost dogodka sta bila odgovorna za pogled na zgrbljen penis, ki si je zaslužil izraz, s katerim se ljudje včasih nanašajo nanj: gomoljček. Vzbudila se mi je tudi strupena asociacija na Nerudov verz: "všeč mi je, ko si tiho, ker se mi zdiš odsotna". Ampak kljub temu je bilo nemogoče, da bi se dvakrat zapovrstjo uprl Glòrijini želji, saj je poželenje zdaj prevzelo tudi mene.

Medtem ko se je ona posvetila felaciji, in me je prečesala tako, kot je treba, sem jo božal po laseh in spustil vzdih "Oh, Glòria ... Glòria". V resnici pa nisem mislil na nič, če se seveda človek sploh lahko kdaj popolnoma spozabi. Seveda pa v takšnih trenutkih moški ne more ravno blesteti v retoričnem izražanju.

Le malo pozneje, ko sva bila sredi sesanja, je zazvonil telefon. Bila je Pilar, tajnica.

– Jaaa, sem zavzdihnil ves vročičen, toda zazvenelo je tako dvoumno, da je Pilar mislila, da govorim z njo.

– Octavia imam na telefonu, je rekla s svojo običajno brezbriznostjo ženske, ki ima vedno žvečilni gumi v ustih, kar me bo nekoč zagotovo pripravilo do tega, da jo postavim pred vrata.

– Aaah!

– Kaj je s tabo?

V tistem trenutku se je Glòria povsem posvetila stvari, nisem bil sposoben najti nobenega izgovora, da bi jo zavrnil, ampak tisto malo razuma, ki mi je še ostal, tudi ni zadostovalo, da bi odložil slušalko.

– Oooh! mi je ušlo.

– Kaj praviš, naj ga prevežem ali ne?

– Uh!

– Kako se bova torej zmenila?

Razum mi je govoril, da ne, ampak ker sem bil čisto iz sebe, sem zaklical:

– Jaaa, jaaa.

Tako mi je torej vzpostavila zvezo in, kdo bi vedel zakaj, po kakšnem naključju ali posredovanju hudobnih skratov, se je iz druge strani oglasil hripav glas Octavia Ridaure in Manariqua, katalonskega narodnega heroja med književniki, ki je povzročil, da mi je otrpnilo še kaj drugega kot samo veselje.

– Kaj počneš, ali ravno uničuješ kakšen original?

– Kako? Ne. Ja.

– Kaj si rekel?

– Samo prečesal ga bom.

Glòrii se je šala zdela zabavna, pravzaprav je nisem hotel izreči (se pozna, da mi je njen izraz zlezel pod kožo), hudomušno se mi je nasmehnila, kar me je nepričakovano obilo z užitkom in me je še bolj vzpodbudilo, da do konca izpeljeva najino malo porednost.

– Ja, ti si mi pravi mojster v česanju. Poslušaj, ali si prebral *Zgodbe s strehe*?

– No, saj ravno zato ...

– Kaj, ti niso bile všeč?

Nekaj trenutkov sem dvomil. Urednik si ne more privoščiti, da bi dvomil dosti dlje.

– To je najboljše, kar si kdaj napisal.

Glòria me je opomnila, da ona nasprotuje objavi s tem, da me je pocukala za penis, kar me je samo še bolj vzburilo. Na drugi strani žice je Octavi padel v past, nastavljeno njegovi nadutosti, in se vdrl do pasu.

– Zelo sem se potrudil, res je. Mislim, da je to moje najbolj zrelo delo, kar sem jih ustvaril do sedaj: na določen način je to zato, ker bo vedno ostal prisoten moj *Kaj se je zgodilo z diletanti?*, ampak saj je to zelo v skladu z mojo obsedenostjo s paradoksi, a ne?"

A ne? Zazvenelo je, kot bi mi nastavil britev na vrat. Nisem se hotel preveč izpostaviti. Ni mi bilo znano, da Octavia navdušujejo paradoksi. Zavedel sem se, da o Octaviu pravzaprav ničesar ne vem. Nikoli nisem mogel prebrati do konca nobene njegove knjige.

– Mislim, da ..., sem se umikal, da je s tem tako, kot pravi Shelley: "Poets are the mirrors of the gigantic shadows which futurity casts upon the present ..."

– Točno tako, je zatrdil Octavi z glasom povprečnega igralca, ki se trudi, da bi deklamiral.

– Glej, ravno zdajle sva se o tem pogovarjala z Glòrio. Moramo objaviti tole knjigo, sem ji rekel.

– Kdo pa je Glòria?

– Ona ima sicer nekaj pomislekov, ni čisto prepričana.

Glòria me je oštela s pogledom, kar je bilo v nasprotju z njenim položajem pokorne gejš.

– Pomisleke ima? Kaj hočeš reči s tem?

– Ja, v zvezi s Hölderlinom, ampak boljše bo, da ti to sama pove. Vključil bom zvočnik, počakaj.

S penisom v levi roki, kot bi držala mikrofona, je govorila, obrnjena proti telefonu, tako da je nastal komični učinek, da Glòria odgovarja na postavljeno vprašanje na okrogli mizi.

– Octavi, je začela sramežljivo, kar je bilo zanjo nenavadno in me je zelo vzburilo.

Octavi je pokazal svoj nemir:

– O, princeska ..., jo je pozdravil.

– Kako je s tvojo nogo? mu je odgovorila ona.

Toda najin pesnik ni bil za šalo in jo je takoj popadel:

– Poslušaj, Claudi pravi, da imaš pomisleke?

– Claudi pretirava.

– Ampak, kaj si hotela reči v zvezi s Hölderlinom? je vztrajal.

– Šlo je v resnici za kozmično privlačnost, sem hotel pojasniti. Glòria je tedaj nesramno stisnila moj ubogi penis s palcem, zato sem se zvil od bolečine.

– Torej ... knjiga je v redu, ampak ... Povsod je opaziti poetično noto, ki kaže na tvojo tako osebno, tako destilirano prozo.

Octavi je bil dovolj neumen, da je to razumel kot kompliment.

– Izbrušena retoričnost, tako je zapisal Vidagany, ja.

– Natančno tako. Ampak ravno v tem je ... No, kako bi rekla?

– Mogoče je preveč kriptično?

– Kriptično? Kaj misliš s tem?

– Da je samo za posvečene. Da so v knjigi odlomki, kot na primer tale o Hölderlinu, ki jih ne more razumeti nihče, ki ne pozna preostalih mojih knjig ... Mogoče bi morali dodati uvod.

Glòria se je obrnila k meni s spačenim obrazom, kot bi hotela povedati, da bo vsak trenutek začela bruhati.

– Uvod? Zakaj pa ne raje kar uvodno študijo? sem predlagal ves razvnet. Lahko bi jo napisala ti, Glòria, kaj se ti zdi? Kaj misliš?

– Boljše bo, če jo naredi Vidagany, on se je najbolj poglobljeno ukvarjal z vašo generacijo, se je branila in brez sape izdahnila: Poleg tega bi bilo knjigo treba pošteno prečesati, preden jo vidi Eduard.

– Prečesati? Kaj misliš s tem?

– Saj veš, kot vedno: malo popraviti tule, malo tam, odstraniti nesmiselna mesta. So nekatere stvari ... oprosti, Octavi, ampak tole o kozmični privlačnosti, tega res ne morem prebaviti.

Na drugi strani je bilo slišati glas obupanca, brodolomca, ki bo vsak čas utonil:

– Dovolj neumnosti, dete moje, zdaj je pa res dovolj. Poslušaj, Claudi, to ti zelo resno povem: meni ne bo nihče premaknil niti vejice, a je to jasno?

– Pa saj ti sploh ne znaš postavljati vejic, Octavi, je izbruhnila Glòria jezno.

Ljubi Bog, kako bi si želel videti obraz naduteža v trenutku, ko je obesil slušalko.

Prevedla Simona Škrabec